

Taas musiikkia likeltä

Perniössä järjestetään kesällä Vox Unica-yksinlaulukilpailu. Laulukilpailuyhdistys osoitti jo kykynsä tuomalla yhdessä Musiikkikillan kanssa Kauniaisten orkesterin lukion juhlasaliin sunnuntai-iltana. Laulukilpailuyhdistyksen projektisihteeri Leila Lukander toimii orkesterin intendenttinä ja soittaa samalla toista viulua. Näin yhteydet varmaan olivat järjestyneet luontevasti.

Kauniaisten orkesteri toimii harrastelijapohjalla. Se saa tukiroposensa rikkaalta Kauniaisten kaupungilta. Orkesteri aloitti kansalaisopiston kylkiäisenä, mutta toimii nyt itsenäisenä. Orkesteriin kuuluu noin 40 soittajaa, joista Perniön konsertissa soitti 33 henkeä. Tärkeimmät soitinryhmät on saatu miehitettyä, mutta vaskipuhaltajista on kuulema puutetta.

Perniön konsertti oli itseasiassa erään esityksen ensi-ilta. Johtaja Ylermi Poijärvi oli koonnut orkesterin joukosta neljän puhaltajan solistiryhmän, joka esitti nyt ensi kertaa Mozartin Sinfonia concertanten.

Puhaltajat soittavat normaalisti sinfoniaorkesterin takariveissä. Erityisesti mystisestä fagotista näkyy usein vain soittimen yläpää, soittajaa ei ollenkaan. Nyt fagotti vapautteli kaihoisia säveliään aivan orkesterin edessä ja melkein kuulijoiden kosketusäisyydellä. Ilma ihan värisi.

Mozartin sävellys puhaltimille ja orkesterille on lumoavaa musiikkia. Etenkin keskimäinen osa Adagio on salpaava. Ensimmäiseen ja viimeiseen osaan sisältyy kuitenkin tavattoman vaikeita kohtia, joista harrastajasoittajien on vaikea selviytyä ainakin tällä harjoittelulla.

Konsertin jälkimmäinen osuus toikin sitten erikoisempaa. Säveltäjän nimi Gade kuulostaa tutulta, mutta etunimi ja elinvuodet eivät sovi Mustasukkaisuus-tangon säveltäjään Jacob Gadeen. Tanskalaisen säveltäjän Niels Gaden musiikkia on soitettu Suomessa nirsosti.

Gaden kolmas sinfonia tuntui ainakin näin ensi kertaa kuultuna väkevältä, rajulta ja tarttuvaiselta. Siinä soi jotakin tuttua, mutta en saa päähäni, missä sitä oli ennen kuullut. Soittaminen kuulosti hyvin harjoitellulta ja innostuneelta.

Yksinlaulukilpailun välierät lauletaan lukion juhlasalissa. Se ei ole mikään musiikkisali, mutta nyt kuullun perusteella ei mikään kauhean huonokaan. Liikuntahalli voi osoittautua vaikeammaksi.

Konsertin tauolla ja lopussa vallitsi lämmin ja rento tunnelma. Soittajat liikkuvat kuulijoiden joukossa ja vastailivat kysymyksiin. Huokui soittamisen hauskuus. Soittaminen saa näemmä soittajatkin onnellisiksi. Erityisen vekkulilta vaikutti orkesterin taannoinen johtaja, chileläinen Luis Ramirez, joka jälleen kotimaassaan vietetyn tovin jälkeen on palannut Suomeen.

Nousee kuitenkin eräs kysymys! Miksi tällaiseen konserttiin ei tule enempää ihmisiä, vaikka formulakin oli jo ratkennut? Kuulijoita taisi olla nipin napin soittajien määrä. Vapaita tuoleja jäi vielä runsaasti. Näistä konserteista koituisi halvalla helpottavaa huvia.

pajen